



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. Z. V.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Hostinským, advokátem, se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, proti žalované: **Policie ČR, správa Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1304, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2004, č. 1888/2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2008, č. j. 10 Ca 312/2007 - 88,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Jaroslavu Hostinskému, advokátu, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 1547 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele Policie ČR správy Středočeského kraje, ve věcech služebního poměru ze dne 22. 10. 2004, č. 1888/2004. V odůvodnění svého rozsudku městský soud se podrobně zabýval jednotlivými žalobními námitkami stěžovatele, přičemž neshledal postup žalovaného ani správního orgánu I. stupně v rozporu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Především namítá, že již procesním rozhodnutím, kterým bylo napadené rozhodnutí správního orgánu vyloučeno k samostatnému projednání, byl

soudem zčásti omezen návrh stěžovatele, tedy soud zasáhl do jeho dispozičního práva. V této souvislosti poukazuje na to, že podle § 37 odst. 4 s. ř. s. pouze navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, soud tuto pravomoc nemá, je tedy nepochybné, že zásah soudu do stěžovatelova dispozičního práva v této věci byl jednak nezákonný, ale zvláště omezení návrhu, které soud procesním rozhodnutím provedl, byla taková vada řízení, která ovlivnila zákonnost rozhodnutí. Tím jsou podle stěžovatele dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel dále opakuje, že z dikce zákonného ustanovení o odchodném (§ 114 tehdy platného zákona č. 186/1992 Sb.) je nepochybné, že aby správní orgán mohl rozhodnutí o odchodném sníženém o jednu třetinu vydat, musí být pravomocné a vykonatelné služební hodnocení, rozhodnutí o propuštění a musí být vyřešeny veškeré platové náležitosti, a to i s ohledem na § 16 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., které upravuje termín splatnosti platu. V době vydání správního rozhodnutí o odchodném však nebyla vyřešena ani jedna z těchto otázek, což podle stěžovatele nezpochybnitelně dokládá pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 Ca 3/2003 - 92, vydaný v řízení o žalobě proti nečinnosti, kdy kasační stížnost podaná žalovanou stranou byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 6 Ans 3/2006 - 129, zamítnuta. Stěžovatel má za nepochybné, že soud byl povinen správnou výši posledního hrubého služebního příjmu zjišťovat, neboť tato výše je určující pro výpočet celé částky a tím i správnosti a zákonnosti rozhodnutí o odchodném. Podle § 48 odst. 1 písm. d) s. ř. s. předseda senátu řízení usnesením přerušil, jestliže rozhodnutí závisí na otázce, kterou není v tomto řízení soud oprávněn řešit. Přestože stěžovatel soudu přerušení řízení z tohoto důvodu navrhl, soud ve věci vydal konečné rozhodnutí, aniž by tato předběžná otázka byla vyřešena. Tím jsou podle stěžovatele dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

V případě dalších závěrů, které městský soud vyvodil ohledně výše odchodného, stěžovatel doplňuje, že je zřejmé, že tyto závěry jsou ve zcela zřejmém rozporu se zákonem č. 143/1992 Sb., který zcela přesně upravuje, co se považuje za plat, co se nepovažuje za plat, zakotvuje zásadu stejné výše platu za stejnou práci konanou ke stejnému zaměstnavateli a i určuje termín splatnosti platu. Pokud jsou v právních předpisech upravujících poskytování, výši a termín splatnosti platu nějaké pochybnosti ve výkladu těchto předpisů, tak tato skutečnost již byla vyřešena Nejvyšším správním soudem tak, že tyto pochybnosti se nesmějí vykládat v neprospěch zaměstnance (srov. rozsudek NSS sp. zn. 6 A 60/2002 publikovaný v SJS pod č. 414/2004). Stěžovatel pokud by nebyl zbaven práv účastníka řízení před prvostupňovým správním orgánem, by namítal, že za stejnou práci konanou ke stejnému zaměstnavateli nepobíral stejný plat jako ostatní zaměstnanci a poslední plat mu nebyl vyplacen v zákonem stanoveném termínu. Tyto skutečnosti uvedl i v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a pokud by nebyl zbaven práv účastníka odvolacího řízení, uvedl by je i v řízení před žalovanou stranou. Tyto skutečnosti stěžovatel uvedl i v žalobě a zopakoval při soudním jednání. Z uvedeného je podle stěžovatele nepochybné, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení, a také, že řízení mělo vady spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a příjem zjišťování byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, a pro tyto důvodně vytýkané vady soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tím jsou podle stěžovatele dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Na základě uvedených skutečností je podle stěžovatele nepochybné, že rozsudek městského soudu je nezákonný, proto stěžovatel navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Soudem ustanovený zástupce stěžovatele advokát JUDr. Jaroslav Hostinský v podání ze dne 25. 6. 2008, označeném jako kasační stížnost, uvedl zcela totožné důvody jako stěžovatel ve své kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s kasační stížností nesouhlasí, neboť městský soud se věcí zabýval velice pečlivě a v napadeném rozsudku podrobně zdůvodnil své rozhodnutí ve věci. V dalším žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě předložené městskému soudu dne 1. 8. 2006. Žalovaný je toho názoru, že námitky stěžovatele se opakují, a k žalobním námitkám se vyjádřil ve svém předchozím vyjádření, které předložil městskému soudu 1. 8. 2006. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) d) a e) s. ř. s. a pro tyto důvody je kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti většinou opakuje námitky, které uplatnil již v řízení před městským soudem a s nimiž se městský soud velmi podrobně zabýval, přičemž ani jednu z těchto námitek (bylo jich celkem 10), neshledal důvodnou. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s vyčerpávajícím a výstižným posouzením jednotlivých žalobních námitek stěžovatele městským soudem a pro stručnost na odůvodnění městského soudu odkazuje. K námitce stěžovatele, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2007, č. j. 10 Ca 216/2004 - 113, jímž byla žaloba proti rozhodnutí ředitele Policie ČR správy Středočeského kraje ze dne 22. 10. 2004, č. 1888/2004, vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí, bylo zasaženo do jeho dispozičního práva, neboť podle § 37 odst. 4 s. ř. s. pouze návrhatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, lze uvést následující:

Směřuje-li jedna žaloba proti více rozhodnutím, může předseda senátu usnesením každé takové rozhodnutí vyloučit k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné (§ 39 odst. 2 s. ř. s.). Městský soud shledal důvod k vyloučení žaloby proti rozhodnutí ředitele Policie ČR správy Středočeského kraje ze dne 22. 10. 2004, č. 1888/2004, k samostatnému projednání, čímž nebyl stěžovatel nijak zasažen ve svých dispozičních právech. Stěžovatelova argumentace § 37 odst. 4 s. ř. s., podle něhož pouze on mohl vzít zpět svůj návrh zcela nebo zčásti, je v tomto případě zcela nepřipadná, neboť se o zpětvzetí návrhu postupem soudu nejednalo.

Nejvyšší správní soud tudíž neshledal důvodnost žádného z uplatněných důvodů v kasační stížnosti stěžovatele, kasační stížnost byla proto jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalované, ač byla v řízení úspěšná, toto právo na náhradu nákladů nebylo přiznáno, protože z obsahu spisu nevyplývá, že by žalované nějaké náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly.

Městským soudem ustanovený zástupce stěžovatele požádal, aby soud rozhodl o jeho odměně na základě skutečností zřejmých ze spisu. Z obsahu spisu vyplývá, že ustanovený advokát provedl ve věci jeden úkon a to sepsal kasační stížnosti, za což mu náleží odměna v částce

1000 Kč s připočtením režijního paušálu ve výši 300 Kč se zvýšením odměny o 19 % DPH, jehož je advokát plátcem. Celkem tak ustanovenému advokátovi byla přiznána odměna ve výši 1547 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu